6

கழுகு

கழுகுகளின் கத்தல் காதைத் துளைத்தது. எழுத்தில் விவரிக்க முடியாதபடி ஒரு அமானுஷ்ய கத்தல். காலை இல்லை இரவு இல்லை என்று எப்போதும் சகிக்க முடியாதபடி ஒரு கத்தல்—என்ன ஜன்மங்கள் இவை?

சப்தம் அதிகமாகிப் போனதால் எழுந்து ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தேன். எங்கள் வீட்டை ஒட்டி இருந்த வயக்காட்டைத் தாண்டி ஒரு சின்ன சவுக்குத் தோப்பு. அங்கு கூடு கட்டி வாழும் பறவைகளில் இந்தக் கழுகுகளும் சில.

சவுக்கு மரத்தில் அமர்ந்திருந்த ஒரு கழுகு சிறகுகளை விரித்து விமானம் பறப்பதுபோலப் பறந்து வீட்டைச் சுற்றி இருந்த வேலியின் முதுகில் உட்காரவும் எங்கிருந்தோ இன்னும் இரண்டு கழுகுகள் கிளம்பி ஆகாசத்தில் வட்டமடித்துக்கொண்டே அடிவயிற்றிலிருந்து ஆங்காரத்துடன் கத்த ஆரம்பித்தன.

என்னத்திற்காக இப்படி ஒரு ஆர்ப்பாட்டம்? நன்றாய் எட்டிப் பார்த்தவள் வேலியில் உட்கார்ந்திருந்த கழுகு தன் கால்களில் பந்து போன்ற ஒரு பொருளை இடுக்கிக்கொண்டிருந்ததை அப்போதுதான் கவனித்தேன்.

என்ன அது?

சாம்பல் நிறத்தில் 'புசு, புசு'வென்று—அது என்ன?

மேலே வட்டமடித்துக்கொண்டிருந்த கழுகுகளைச் சற்றும் லட்சியம் செய்யாமல் கீழே இருந்தது தன் கூரிய அலகால் அந்த சாம்பல் நிறப் பொருளைக் குத்தி இழுத்தது.

ஒரு தரம்—இரண்டு தரம்—

ஆ! இந்தத் தடவை இழுத்தபோது நூல் போல ஏதோ ஒன்று அதன் மூக்கோடு சேர்ந்து வந்தது. வெளியே இழுத்ததை

'லபக்'கென்று உண்டுவிட்ட அந்தக் கழுகு மறுபடியும் மூக்கால் குத்தி இழுக்கவும் இந்த முறை சிவந்த நிறத்தில் ரப்பர் குழாய் போல ஒன்று வெளியே வந்தது.

எனக்குப் புரிந்து போயிற்று.

வயலில் செத்துக் கிடந்த பெருச்சாளியையோ, எலியையோ கால்களால் எடுத்து வந்து இங்கமர்ந்து சுகமாய் உண்ணுகிறதா?

காலின் நகங்களால் அந்த எலியை அழுந்தப் பிடித்துக் கொண்டு இது மூக்கால் அதன் உடம்பைப் பல இடங்களில் குத்தி சித்திரவதை பண்ணுவதைக் கண்டபோது எனக்குக் குமட்டியது.

ஹக்—சும்மாவா சொன்னார்கள், பிணம் தின்னும் கழுகுகள் என்று!

சனியன்—வேறெங்காவது போய்த் தின்னக் கூடாது? இங்கு வந்து என் கண்ணில் பட வேண்டுமா?

'ஷூ'—என்று கத்தி அந்தக் கழுகை விரட்ட முயற்சித்தேன்.

அது அசையக்கூட இல்லை.

மேலே வட்டமிட்ட கழுகுகளின் இரைச்சல் தாங்க முடியாது போகவே ஜன்னல் கதவுகளைச் சாற்றிவிட்டு உள்ளே திரும்பி னேன்.

"இன்னிக்கு என்ன சமையல்?"

சமையற்காரப் பாட்டி.

சற்றுமுன் கண்ட கோரக் காட்சி நெஞ்சிலேயே நின்று கசந்ததால் பாட்டிக்கு உடனடியாய் பதில் சொல்ல எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

"எஜமானர் ஊரிலே இல்லையே—வத்தக் குழம்பு இட்டு, பருப்புத் துவையல் அரைக்கட்டுமா?...!"

"ம்......"

பாட்டி போய்விட்டாள்.

போனவளை நான் பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

மழித்த தலை; பட்டையாய் விபூதி; வெள்ளைப் புடவை; ஒருகாலத்தில் மிக அழகாக இருந்திருக்கக் கூடியவள் என்பதை உணர்த்தும் தீர்க்கமான மூக்கு, சிவந்த மேனி.

பாட்டிக்கு இப்போது அறுபத்தைந்து வயசு இருக்குமா?

இருக்கும்—இருக்கும்.

என்னிடம் வேலைக்கு வரும்போதே அறுபதைத் தாண்டி விட்டது என்றாள். வந்து ஐந்து வருஷங்கள் ஆகிவிட்டன. அறுபத்தைந்துக்கு மேலேயே இருக்கும்.

பாவம்.

இந்தத் தள்ளாத வயதில் ஒருத்தர் வீட்டில் ஊழியம் புரிந்து கொண்டு...

அவள் தலையெழுத்து.

ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் சமையலுக்கு ஆள் தேடி நான் அலைந்து கொண்டிருந்தபோது திருநெல்வேலி பெரியம்மா கடிதம் போட்டாள்.

"இங்கு ஒரு வயசான அம்மாள் சமையல் வேலைக்கு வருகிறேன் என்று சொல்லுகிறாள். நல்லவள். வாழ்ந்து கெட்ட குடும்பம். அம்ருதமாய் சமைப்பாள். உன்னிடம் அனுப்பட்டுமா?" என்று எழுதியிருந்தாள்.

"உடனே அனுப்புங்கள்" என்று பதில் போட்டு ரயில் செலவுக்குப் பணமும் அனுப்பிவிட்டேன்.

நான்காம் நாள் வந்து சேர்ந்தாள் பாட்டி.

வயசான அம்மாள் என்றால் ஐம்பது வயசு வாக்கில் இருப்பாள் என்று நம்பியிருந்த எனக்கு வந்து இறங்கின பாட்டி யைக் கண்டதும் 'திக்'கென்றது.

"ரொம்ப வயசாகியிருக்கே! வீட்டு வேலைகளைச் செய்ய முடியுமா? எங்காத்துலே மேஜைலே பரிமாறணும்...ரொம்ப ஆசாரம் பார்க்கக் கூடாது. குழந்தைகள் விஷமம் பண்ணினா பொறுத்துக்கணும்...உங்களால முடியுமா பாட்டி?" என் மனசைத் திறந்து கேட்டுவிட்டேன்.

அமைதியாய் சிரித்தாள் பாட்டி. பிறகு "எல்லாத்துக்கும் ஒத்துண்டுதானே வந்திருக்கேன்" என்றாள்.

சும்மா சொல்லக் கூடாது.

வயசாயிருந்ததே ஒழிய பாட்டியின் காரியங்கள் வெகு விதரணை.

அருமையான சமையல்.

எங்களுக்கெல்லாம் பரம திருப்தி.

பாட்டி குடும்பத்தைப்பற்றி நான் ரொம்ப கேட்கவில்லை. 'வாழ்ந்து கெட்ட குடும்பம்' என்று பெரியம்மா எழுதி இருந்ததால்

ஏதாவது கேட்டு மனசைப் புண்படுத்திவிட வேண்டாம் என்று நான் பேசாமல் இருந்துவிட்டேன்.

முதல் மாசம் முடிந்ததும் பாட்டியின் சம்பளப் பணத்தை நீட்டினேன்.

"என் கிட்டே கொடுக்க வேண்டாம்மா. விலாசம் தரேன்... கொஞ்சம் மணியார்டர் அனுப்பிடறயா?"

பாட்டியின் பிள்ளை ராமுவுக்கு பணத்தை அனுப்பச் சொன்னாள். கூடவே நாலு வரிகள் என்னையே எழுதச் சொன்னாள். "நான் சௌக்கியமாய் இருக்கேன். உன் உடம்பை பார்த்துக்கொள்." இப்படி.

இந்த லெட்டரும், மணியார்டரும் போய்ச் சேர்ந்ததற்கான ரசீது வந்து சேர்ந்ததே ஒழிய அவனிடமிருந்து பதில் லெட்டர் ஒரு வரிகூட இல்லை.

"ஏன் பாட்டி உங்க பிள்ளை பதில் கடுதாசி போடலை?"

"அவனுக்கு ஒழிஞ்சிருக்காது...கல்லிடக்குறிச்சிலேந்து நித்த மும் சைக்கிள்லே பத்து மைல் போய் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகணும்.....ஒழிஞ்சிருக்காது..."

அன்று தெரிந்துகொண்டேன், பாட்டியின் பிள்ளை கல்லிடைக்குறிச்சியில் ஜாகை வைத்துக்கொண்டு அருகிலிருந்த கிராமத்து ஆரம்பப்பள்ளியில் ஆசிரியர் வேலை பார்க்கிறான் என்று.

அடுத்த மாசம் முப்பத்தியொன்றாம் தேதி பாட்டி பிள்ளை யிடமிருந்து லெட்டர் வந்தது.

"கையில் கட்டி வந்திருக்கிறது. இந்த மாசம் ஐந்து ரூபாய் சேர்த்து அனுப்பு" என்று எழுதியிருந்தான்.

பாட்டி கேட்டுக்கொண்டபடி ஐந்து ரூபாய் சேர்த்து அனுப்பி னேன்.

மறுமாசமும் இதே கதை கொஞ்சம் மாறி "காலில் ஆணி வந்திருக்கிறது. வைத்தியம் பார்க்கணும்—பத்து ரூபாய் கூட அனுப்பு" என்று இருந்தது.

முதல் மாச அட்வான்ஸ் ஐந்து ரூபாயை இன்னும் கழிக்க வில்லை; அதற்குள் மேலும் பத்து ரூபாய் என்றால்?

"என்ன பாட்டி! உங்க பிள்ளை இப்படி மாசா மாசம் பணம் அனுப்பச் சொல்றான்? அவனுக்கு சம்பளம் வரதோன்னோ?

ஓண்டிக்கட்டைக்கு அதுக்கு மேலே என்னத்துக்கு? இப்படி மேலே கொஞ்சம் போட்டு அனுப்பிண்டே இருந்தா, எப்போ அட்வான்ஸைக் கழிக்கிறது?"

"இந்த மாசம் கொடுத்துடும்மா...காலில் ஆணினு எழுதியிருக் கானே...பாவம். அடுத்த மாசம் கண்டிப்பாய் பிடிச்சுக்கோ... அவனுக்கு நூத்தி எழுபது ரூபாய் வரது...இதுலே வீட்டு வாடகை கொடுத்து, சீட்டு கட்டி, சாப்பிட்டு...ம்...அவனாலே எப்படி முடியும்?"

பாட்டியின் பேச்சு எனக்கு சமாதானத்தைக் கொடுக்க வில்லை.

ஒரு தனி ஆண்பிள்ளைக்கு நூத்தி எழுபது சம்பளம் போதாதா, என்ன?

இப்படி வயசான காலத்தில் தாயை வேலை பண்ண விட்டு பணம் பிடுங்குகிறானே, என்ன பிள்ளை இவன்?

எனக்கு ராமு மேல் நல்ல அபிப்பிராயம் தோன்றவில்லை.

அடுத்தடுத்து வந்த மாசங்களிலும் இதே பல்லவிதான்.

பரீட்சைக்குப் படிக்கணும்; சைக்கிள் ரிப்பேர்; தேள் கொட்டியது. ஜுரமாய் படுத்துவிட்டதால் சம்பளம் பிடித்து விட்டார்கள். இப்படி ஏதோ நம்பமுடியாமல் ஒன்று மாற்றி ஒன்று...

பணம் வந்து சேர்ந்ததுக்கோ, மற்றபடி 'அம்மா, நீ சௌக்கியமா?' என்றோ ஒரு வரி கிடையாது. மாசக் கடைசியில் மட்டும் 'கூட பணம் வேணும்' என்று கட்டளையிடும் கடிதம்.

என்ன பிள்ளை இவன்?

பாட்டி வேலைக்குச் சேர்ந்த மூன்றாம் மாசம் ஒரு பகல் பொழுதில் தாங்கமுடியாமல் கேட்டே விட்டேன்.

"என்ன பிள்ளை இவன், பாட்டீ? உங்களை உட்கார வைச்சு காப்பாத்தாட்டாலும் சும்மா இருக்கலாமே! என்னத்துக்காக இப்படிப் பிடுங்கறான்?"

ஆட்டுக்கல்லில் அரிசியை அரித்துப் போட்டுக்கொண் டிருந்தாள் பாட்டி.

தலையை நிமிர்த்தவேயில்லை.

"பத்து பெத்தேன். துக்கிரியாட்டம் ஒண்ணொண்ணா வாரி குழிலே போட்டேன். மிஞ்சினது இவன் ஒருத்தன்தான். எப்படியோ போகட்டும்...அவன் நன்னா இருந்தா சரி. எனக்குக் கொள்ளிபோட இவன் ஒருத்தனாவது இருக்கானே...எப்படியோ நன்னா இருந்தா சரி..."

ஓ! விஷயம் இதுவா? பத்து பிள்ளைகளில் தக்கினது இவன் ஒருத்தன்தான் என்பதால் பீறிடும் தாய்ப்பாசமா?

"பத்தா பெத்தேள்? பாக்கி பேரெல்லாம் என்ன ஆனா பாட்டி?"

அரைத்துக்கொண்டே பேசினாள் பாட்டி.

"தலைச்சன் பெண். தங்க விக்ரகம் மாதிரி இருப்பா. மூணு வயசு இருக்கும். அக்கா பெண் கல்யாணத்துக்குப் போக வேண்டி யிருந்தது. கொழந்தைக்கு உடம்பு சரியில்லை. நீ போகாதேன்னார் எங்காத்துக்காரர். மீறிண்டு போனேன். ஜானவாசம் நடக்கிறது. என் பொண்ணுக்கு மாந்தம் கண்டு உடம்பு ஜாஸ்தியாயிடுத்து... அது அந்தக்காலம்...பட்டிக்காடு...வைத்தியமா, டாக்டரா...! ரொம்ப ஜாஸ்தியாறதுக்கு முன்னே நம்ப ஊருக்குப் போயிடுவோம்னு கிளம்பிட்டேன். வண்டி தெரு முனை திரும்பலை கொழந்தை பிராணன் போயிடுத்து. அக்ரகாரத்து மனுஷா பொணத்தை ஊர் விட்டு ஊர் எடுத்துண்டு போகப்படாதுன்னு தடுத்துட்டா. தெருக் கடைசிலே இருந்த ஆலமரத்தடிலே கொழந்தை பொணத்தை வைச்சிண்டு தவிச்சேன். ஒரு மம்மட்டியும், கடப்பாரையும் கொடுத்து அங்கேயே தோண்டி பொதைக்கச் சொன்னா அக்கா மாமியார். அவாத்து கவலை அவளுக்கு. என் மனசு ஆருக்கு புரிஞ்சது? கொழந்தையை அனாதைப் பொணமா பொதைச்சுட்டு எங்கண்ணாவோடு ஊருக்குத் திரும்பினேன், பாவி."

பாட்டியின் கண்கள் கலங்கி குரல் கரகரத்துவிட்டது.

அடுத்த பிள்ளை வயிற்றில் கட்டி வந்து போயிற்றாம்; மூன்றாம் பெண்ணை அவள் நகைகளுக்கு ஆசைப்பட்டு கடத்திக் கொண்டு போன தயிர்க்காரி, நகைகளைக் கழட்டிக்கொண்டு கழுத்தை நெரித்து கிணற்றில் போட்டுவிட்டாளாம். இரண்டு நாள் தேடின பிறகு ஊதி, உப்பிப்போன சடலம் கிடைத்ததாம். இப்படியே குற்றுயிராய் ஒன்று; அரைகுறையாய் ஒன்று...

கனிஷ்ட புத்திரன் ராஜா, பேருக்கேத்த மாதிரி ராஜாவாய் இருப்பானாம். அம்மா மேல் உசிராம். "நீ எப்பவும் என் கூடவே

இரும்மா'' என்று அம்மா தலைப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு சுற்றுவானாம். அவனுக்கு இருபத்தி மூணு வயசில் கல்யாணம். இருபத்தி நாலு வயசில் டைபாய்ட்.

“கூடம் கொள்ளாமல் ராஜாவை கிடத்தியிருந்தது. ‘அம்மா அம்மா’னு துடியாய் இருந்தவன் கட்டையாய் கிடந்தான்.”

பாட்டியின் கண்களில் நீர் வழிந்தது.

எல்லாம் போய் மிஞ்சினது இந்த தத்தாரிப் பிள்ளை ராமு தான்.

பாட்டி சொன்னவைகளை என்னால் நம்பவே முடிய வில்லை. ஒரு மனுஷிக்கு அடுக்கடுக்காய் இத்தனை துன்பங்களா? இது சாத்தியமா? தன்மேல் பரிதாபம் வரவேண்டும் என்பதற்காக இல்லாததையும், பொல்லாததையும் சேர்த்துச் சொல்லுகிறாளோ?

என் சந்தேகம் தவறானது என்று சில நாட்கள் தாண்டு வதற்குள் தெரிந்துவிட்டது.

திருநெல்வேலி பெரியம்மா சென்னையில் ஒரு கல்யாணத் துக்குப் போன வழியில் இங்கு தங்கினாள். ஸ்டேஷனிலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது காரிலேயே கேட்டுவிட்டாள்.

“பாட்டி நன்னா பண்ணறாளா?”

“ஓ” என்று தலையாட்டினேன். பிறகு “பாட்டி நல்லவதான்! ஆனா அவ பிள்ளை ஏன் இப்படி இருக்கான் பெரியம்மா?” என்றேன்.

“ச்” கொட்டினாள் பெரியம்மா.

“பாட்டி வாழ்ந்த காலத்துலே நீ பாத்திருக்கணும். ஒரு கையில் சிகப்பு முத்து வளை, இன்னொரு கையில் பச்சை தங்க வளை. காதுலே பாம்படம்; கெட்டி ஜரிகைப் புடவை. அவ ஆத்துக்காரர் வக்கீலா இருந்து கொழிச்சார். அவர் கூடப் பிறந்தவா எல்லாத்தையும் அழிச்சா. இவ தேமேன்னு வாய மூடிண்டு இருந்தா. பத்து பிள்ளைகளைப் பெத்து ஒண்ணை மாந்தத்துலே, ஒண்ணை வயத்து கட்டிலே வாரிக் கொடுத்தா. பாவம், பிள்ளைகளும் போயி, ஆம்படையானும் போயி, சொத்து பத்தெல்லாம் போயி இன்னிக்கு இப்படி இருக்கா.”

அப்போ, பாட்டி சொன்னதெல்லாம் நிஜம்தானா?

என் கண்கள் கசிந்தன.

பெரியம்மா குசுகுசுத்தாள். "நல்ல பிள்ளையெல்லாம் போயிடுத்து...இப்போ தத்தாரி தங்கியிருக்கான். அவ தலையெழுத்து. அந்தப் பிள்ளை ஒரு வேறுஜாதிக்காரியைக் கூட்டி வெச்சிண்டு இருக்கான். பாட்டிக்கும் தெரியும். தெருவே சிரிக்கிறது. என்ன சொல்லி என்ன? நீ பாட்டி கிட்டே கேட்டுடாதே. அவ மானி."

பிள்ளை அடிக்கடி பணம் கேட்கும் காரணம் இப்போது புரிந்தது.

முடியாத வயசில் பாட்டி ஈட்டும் பணம் வைப்பாட்டிக்குப் போகிறதா?

என்ன பிள்ளை இவன்?

பாட்டி வந்து இரண்டு வருஷம் ஆனதும் "பிள்ளையைப் பார்த்துட்டு வரேளா? சம்பளத்தோட லீவு தரேன்" என்றேன்.

"வேண்டாம்மா. அலைஞ்சா எனக்கு ஒத்துக்குமோ, ஒத்துக்காதோ. அவன் சௌக்யம்னு லெட்டர் வரதே, அது போதும்."

பாட்டி போகாததற்கு எனக்குக் காரணம் புரிந்ததால் மேற்கொண்டு பேசவில்லை.

பாட்டியின் பிள்ளை குணம் நன்றாய் தெளிவான பிறகு பாட்டிக்கு சம்பளத்தை பத்து ரூபாய் ஏற்றி அதை அவளிடம் கொடுக்காமல் தனியாய் என்னிடமே வைத்திருந்தேன். "உங்க பிள்ளைக்குத் தெரிஞ்சா இதையும் அனுப்பும்பான் பாட்டி. அதனாலே என் கிட்டேயே இருக்கட்டும்" என்றபோது "அவனுக்குச் செலவு பாவம். வாடகை, சீட்டு கட்டணும். என்ன பண்ணுவான்? நான் சேர்த்து வச்சு என்ன பண்ணப்போறேன்? எனக்கு அவன் கொள்ளி போட நான் முன்னாலே போகணும். அவ்வளவுதான்" என்றாள் வழக்கம்போல.

இந்த தீபாவளி வந்தால் பாட்டி என்னிடம் வந்து ஆறு வருஷங்கள் பூர்த்தியாகிவிடும்.

இன்று காலையில் நான் விழித்துக்கொண்டது இந்தக் கழுகுகள் செய்த ஆர்ப்பாட்டத்தால்தான். என்ன கத்தல் வேண்டிக் கிடக்கிறது, காரணமில்லாமல்? இப்படியா இரவு, பகல் பார்க்காமல் கத்தும்? சலித்துக்கொண்டே எழுந்தவள் மணியைப் பார்த்தேன். ஐந்து. இந்தக் காலைப் பொழுதில் கழுகுகளின்

அவலக் கத்தல் என் காதுகளில் நாராசமாய் கேட்கவே இனி உறங்க முடியாது என்று எழுந்துவிட்டேன்.

பல்லைத் தேய்த்துவிட்டு சமையற்கட்டுக்குப் போனேன்.

சாதாரணமாய் நாலு மணிக்கெல்லாம் பாட்டி எழுந்து, ஸ்வாமி விளக்கை ஏற்றி, காப்பி டிகாஷன் போட்டு, குளித்து விடுவாளாதலால் உள்ளே இருந்த இருட்டு எனக்குப் புதுசாய் இருந்தது.

ஸ்வாமி விளக்கு ஏற்றப்படவில்லை. சமையலறை நிசப்தமா யிருந்தது.

என்னாயிற்று?

"பாட்டி!"

பதிலில்லை.

மின் விளக்கை போட்டுத் திரும்பியவள் பாட்டி படுத்திருந்த நிலையைக் கண்டு பதறிப்போனேன்.

என் கணவரை எழுப்ப அவர் வந்து பார்த்தார். பாட்டி உறக்கத்திலேயே அமைதியாய் இறந்துவிட்டது புரிந்தது.

என்ன பண்ணுவது!

பெரியம்மாவுக்கு ஒரு அவசர போன்கால் புக் செய்தோம். தொடர்பு கிடைத்தது.

"பாட்டி பிள்ளைகிட்டே விஷயத்தைச் சொல்லி உடனே அனுப்புங்கோ."

ஒரு மணி நேரம் போலச் சென்ற பிறகு அங்கேயிருந்து போன் வந்தது.

பெரியம்மா பேசினாள்.

"அவாத்துக்குப் போனேன். அவன் இல்லை. அந்தப் பெண் இருந்தா. விஷயத்தைச் சொன்னேன். சரியா பதில்கூட சொல்லா மல் 'கிழம் மண்டையை போட்டுடுத்தா'னு கேட்டுட்டு உள்ளே போயிட்டா. அவன் வரட்டும். விஷயம் தெரிஞ்சா வந்துடுவான்."

மதியம் போய் மாலை இருள் சூழ ஆரம்பித்துவிட்டது.

அப்போதுதான் அந்தத் தந்தி வந்தது.

"எனக்கு உடம்பு சரியில்லை. இப்போது வரமுடியாது. காரியங்களை நீங்களே கவனித்து விடுங்கள்.—ராமு."

யார் காரியத்தை யார் கவனிப்பது? கொள்ளி போட ஒருத்தனாவது தக்கினானே என்று கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தி, ஓடாய் தேய்ந்து உழைத்த தாய்க்கு அவள் மகன் வந்து காரியங் களைக் கவனிக்காமல், யார் கவனிப்பது?

ஒரே ஒரு நிமிஷம்தான். என் கணவர் நிலைகுலைந்து போனவர், ஏதோ தீர்மானித்தவராய் அக்கம்பக்கத்து ஆட்களைச் சேர்த்தார்; ஆக வேண்டிய காரியங்களைப் பார்த்தார். "அவோ கையாலே இத்தனை வருஷமா சாப்பிட்ட நானும் ஒரு பிள்ளை தான். நான் காரியத்தைப் பண்ணறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டார்.

போகட்டும்; பாட்டிக்குக் கடைசிக்காலத்தில் ஒரு உத்தமமான பிள்ளை கிடைத்துவிட்டார். அந்த மட்டும் கொடுத்து வைத்தவள் தான்.

ராமு? அவனை நினைக்கையில் என் உடம்பே கசந்து ஆடியது.

பிள்ளையா அவன்?

மனுஷனா அவன்?

பாட்டியை உசிரோடு கொத்திக்கொத்தித் தின்ற பயங்கர கழுகு. உசிர் போன பிறகு லட்சியம் பண்ணாமல் பறந்து விட்டான்.

பின்னால் கழுகுகள் கத்துவது எனக்குக் கேட்கிறது.

உயிரோடு ஒரு ஜீவனை கொத்தித் தின்ற ராமுவைவிட, உயிரில்லா பிணங்களைத் தின்று வாழும் அந்தக் கழுகுகள் ஒருபடி மேல்தானோ?

கழுகுகளின் சப்தம் இப்போது எனக்கு நாராசமாக ஒலிக்க வில்லை.

– கல்கி, 1975